

de Horia Lovinescu, Dan Micu și de o trupă care imediat s-a strâns în jurul acestor oameni, a fost distrus. Există în acel teatru oameni extrem de nocivi. Efortul pentru căutarea unor sponsori pare acolo mai important decât cel făcut de actori pe scenă. Dintr-o categorie superioară am fost trecut la una inferioară și atunci am părăsit teatrul. Am refuzat să vorbesc despre acest lucru, zicându-mi că nu e decât un accident. Din nefericire, accidentul s-a repetat la Odeon, unde director era bunul meu prieten Dabija. Când a trebuit să părăsesc teatrul, nimeni nu m-a apărut. Am ajuns la „Bulandra”, o instituție de tradiție, care acum nu cred că funcționează așa cum trebuie. Cred că e ceva greșit în interpretarea modului în care ar fi normal să trăim după efortul făcut în decembrie '89. Există o lăcomie, o trufie fără margini pe care nu pot s-o înțeleg, mai ales la trupa tânără. Există niște eliminări pe care iar nu le pot înțelege. E ceva tulbure. Sigur, viața mea de acum e extrem de nesigură. Din cauza atitudinii pe care am avut-o față de Putere, ea poate fi și mai mult atacată, chiar distrusă. Chiar dacă e greșit ceea ce spun, fac acest lucru ca să mă verific. Deocamdată, nimeni n-a venit să mă cheme, să mă întrebe...

□ Ce fel de întrebare așteptați?

■ De ce nu mai exist în viața artistică.

□ De unde ar trebui să pornească răspunsul?

■ În primul rând de la regizori, apoi de la directorul teatrului. La „Bulandra” am fost primit cu brațele deschise, într-un moment foarte greu pentru mine și n-aș vrea să jignesc pe cineva. Cred însă că n-ar trebui să-mi irotesc darul lăsat de Dumnezeu. Ceea ce spun e valabil pentru mulți actori, nu e doar o problemă personală. Nimeni nu știe ce se întâmplă cu actorul după ce s-au terminat aplauzele. Singurătatea... Angoasa... Spațiul gol în care te poți pierde...

□ Faptul că actorul „câștigă” un personaj poate echivala, în același timp, cu o pierdere?

■ Categoric. În timp, ceilalți artiști își dezvoltă personalitatea. Actorul și-o distruge. Jucând atâtea chipuri, la un moment dat nu mai știe care este al lui. Vorbesc de actor, nu de vedetă. Vedeta se joacă pe sine în toate rolurile. Nu ocoleşte locul

comun, minciuna. Dar publicul are nevoie de adevărata dramă, de adevărata comedie pentru a înțelege ceea ce trăiește în realitate și pentru a reuși să meargă mai departe.

□ Nici un spectacol recent pe care l-ați văzut sau în care ați jucat nu a găsit nuanța potrivită?

■ Ba da. Silviu Purcărete a montat spectacole de mare intensitate emoțională, convingătoare. Cred, apoi, că **...au pus cătușe florilor...** e un document teatral extraordinar, care, la data premierei, reușea să zguduie societatea și să arate că orice individ e vulnerabil, nu doar cei care se expun, ci și cei care aparent sunt feriți. Desigur, există spectacole pe care nu le-am văzut.

□ Ați avut, în spațiul teatrului, întâmplări care țin de miracol?

■ Da. Însă – firesc – nu vreau să spun nimic despre acest lucru. Adevărurile mari aproape aneantizează. Depinde cum le folosești când se descoperă ceva din ele, pentru a afla încă o taină despre noi sau despre alții.

□ Ce parte a acestor adevăruri o comunicați publicului?

■ Mărturisesc că în ultimul timp această comunicare a fost degradată. Actorul „funcționează” cu încredere și cu iubire. Dacă nu primește aceste daruri, ceea ce face e nebunesc și absurd. Adevărul pe care l-am oferit publicului e fragmentar. Vreau foarte mult să joc, dar am senzația că nu mi se oferă loc pe scenă, că momentul nu îmi mai aparține. Nu mi s-a mai întâmplat acest fapt până acum. Chiar și în roluri secundare simțeam că aparțin spectacolului. Cred, simt că sunt capabil să joc, să folosesc timpul celor care vin la teatru și să-l sporesc. Salvarea cred că ar putea veni printr-un exercițiu al spiritului de trupă, care ar favoriza nu un actor anume, ci spectacolul și, deci, publicul. Sper ca această noțiune vitală pentru teatru – „a fi împreună” pe scenă într-un fel aproape miraculos – să apară din nou în prim-planul experiențelor care se consumă aici. Un actor care are un patron spiritual nu poate fi pesimist.

ADINA BARDAȘ

MANUELA CIUCUR: „N-am avut decepții”

Manuela Ciucur s-a născut sub semnul Peștilor, pe 26 februarie 1963. A absolvit I.A.T.C. în 1987, la clasa prof. Mihai Mălaimare, cu spectacolul Tartuffe (personajul Elmira) în regia lui Laurian Oniga. A fost repartizată la teatrul din Pitești, iar în 1990, prin concurs, a devenit actriță la Teatrul „Bulandra” din București.

Despre Manuela Ciucur aș spune doar că poate fi portretizată concis prin următoarele substantive: modestie, candoare, responsabilitate, dăruire. Și cred că cel mai bine ar putea fi caracterizată printr-o expresie a lui Geo Bogza: „parcă ar mânca flori și ar vorbi fluturi...”

Dialogul ce urmează s-a consumat în foaierea sălii Teatrului „Bulandra” de la Grădina Icoanei, după matineul cu piesa Trei surori de Cehov, în regia lui Alexandru Bărie.

□ Ai reușit să intri la I.A.T.C. de la prima încercare, în 1983. În ce condiții s-a produs primul impact cu lumea teatrului?

■ La teatru mergeam încă din copilărie. În special la „Bulandra”; am văzut toate spectacolele de aici. Nu știu când s-a născut în mine dorința de a fi actriță, dar important a fost să mă hotărâsc și apoi... asta am făcut. Cred că aici este cuvântul destinului.

□ Într-un dialog mai vechi, îmi spuneai că ești foarte credincioasă. Ai putea stabili în cuvinte raportul tău cu divinitatea?

■ Cred că nu reușesc să fiu la înălțimea idealurilor mele. Uneori gândesc rău; știu că omul e supus păcatului, dar, cum spuneam, recunosc cu tristețe că nu sunt întotdeauna așa cum aș vrea să fiu. Încerc mereu să fiu un om mai bun. Vorba Irinei (din Trei surori de Cehov): „Totul e în mâna lui Dumnezeu”. Personal, am simțit că, de câte ori mi-a fost greu, am reușit să depășesc momentul datorită credinței. Când totul mi se părea închis ermetic, Dumnezeu deschidea pentru mine o fereastră. Iubesc viața așa cum e, cu suferințe, cu așteptări, cu bucurii, pentru că totul vine de sus...

□ Cum a fost întâlnirea cu Liviu Ciulei și ce amintiri ți-a lăsat?

■ L-am cunoscut înainte de revoluție, când, studentă fiind, m-a prezentat Florlan Plittș. Când am dat mâna, a întrebat: „Ciucur?”. „Da, Ciucur”, am spus, și atunci am avut sentimentul că ne vom mai întâlni. La ora aceea credeam că, dacă aș spune cuiva că l-am întâlnit pe Liviu Ciulei, n-aș fi crezută... Apoi,

În '90, după concursul de la „Bulandra”, am jucat sub bagheta regizorală a domniei-sale în spectacolele **Visul unei nopți de vară** și **Deșteptarea primăverii**. Liviu Ciulei este o persoană care aduce liniște și un soi de mister, un fel de halou benefic... În clipa în care intră undeva, parcă sfințește acel loc. Și, în timpul lucrului, tot ce spune ți se pare simplu, normal, clar... Senzația era de plutire. După luni de lucru cu Liviu Ciulei, am realizat câte am învățat, cât de multe lucruri se așezaseră în mine și cât m-am metamorfozat.

□ Cum este atmosfera în Teatrul „Bulandra”, privită din interior?

■ Extraordinară. Cred că se vede, întrucât pe scenă nu se poate ascunde nimic... Dacă ar exista, nu s-ar putea ascunde răutatea, prostia, invidia, ura. Din punctul de vedere al dragostei față de actori, Ducu Darie este un discipol al lui Ciulei. Ne inspiră spiritul de trupă, ne coalescează în cel mai fericit mod, ne învață meserie, știe să pună actorul în valoare. S-a putut vedea că am făcut spectacole foarte bune în timp scurt. **Mefisto**, **Poveste de lamă**, **Trei surori** sunt spectacole pe care noi le iubim și simț că și publicul le iubește. Și cel mai important este că există în noi bucuria de a veni la teatru, de a fi împreună.

□ În ce măsură crezi că te definește profesional activitatea ta cinematografică?

■ Mai degrabă la TV am făcut câteva roluri bune. Am jucat în câteva filme: **Clipa de răgaz** în regia lui Șerban Creangă, **Ziua Z**, în regia lui Sergiu Nicolaescu, **Salutări de la Aglgea** în regia lui Cornel Diaconu, **Secretul lui Nemesls** în regia lui Geo Saizescu... Dar consider că adevărata mea întâlnire cu filmul nu a avut încă loc. Nu e o tragedie; mai aștept. Dacă va fi nevoie de mine, voi fi solicitat. După '90 am jucat în ambele filme ale lui Pintilie, **Balanța** și **O vară de neuitat**, în fiecare având un rol episodic. Dar Pintilie mi-a mulțumit că am acceptat să joc aceste roluri mici și mi-a promis că a treia oară (ca în legende) vom lucra ceva important. Și, pentru Pintilie, aș aștepta și zece ani!

□ Cum este succesul?

■ ... așa, e ca o clipă care trece iute, iute, în care mă simt la trei metri deasupra solului, inundată de o lumină albă... Durează o clipă, dar am trăit-o! Din păcate, o conștientizezi abia după ce a trecut.

□ Aceste clipe te-au întărit?

■ Da, bineînțeles. Foarte mult.

□ Cum se manifestă în tine sentimentul matern?

■ Plenar. Cu fiul meu, Andrei Spiridon, în vârstă de 6 ani, am o relație extraordinară. Mă simt din nou copil, pentru că, adesea, el este mult mai matur decât mine. Știe perfect ce-i place și ce nu, iar uneori are grijă de mine. Cântă la pian, învață limba germană (noi, părinții, nu știm germană, dar el zice că va munci și va reuși!), iar mie îmi spune că sunt o păpușă cu care s-ar juca toată ziua.

□ Crezi în semnificația numelor?

■ Numele nu sunt întâmplătoare. În ebraica veche, Emanuel, în unele traduceri Manuel, înseamnă „Dumnezeu este cu voi”. Uneori am tendința de a fi bună, de a face bine, și am impresia că această pornire nu ține de mine, ci de o decizie mult superioară...

□ De ce natură au fost satisfacțiile tale cele mai mari?

■ Am avut o copilărie foarte fericită, copleșită de dragostea părinților. Apoi, o căsnicie armonioasă și un copil reușit. În meserie am pornit cu dreptul și cred că m-am menținut pe linia de plutire. Și automobilul – una din marile mele pasiuni – îmi dă satisfacții.

□ Ce consideri a fi esențial în relațiile dintre oameni?

■ Sinceritatea. Prefer adevărul, oricât de urât, unor minciuni oricât de frumoase. Adevărul determină simțul realității și doar avându-l știi cum să lupți și ce să faci.

□ Ce importanță crezi că are teatrul în societate?

■ Chiar dacă, uneori, teatrului nu i se acordă importanța cuvenită la nivel social, politic, el are o semnificație covârșitoare. Oamenii vin la teatru ca la școală, ca la polclinică sau ca la biserică.

□ Te influențează părerea criticilor de teatru?

■ Critic mai tăios și mai nemilos ca mine nu există. Nu-mi acord nici o șansă, nu sunt mulțumită de mine, mă detest în poze, când mă văd pe peliculă sau în piese, pe casetă... Mă analizez și uneori mă consider proastă, proastă rău. Acord importanță criticii în măsură în care mă ajută să corectez anumite lucruri sau să sesizez nuanțe ascunse.

□ Socotești că actorul trebuie să fie prin excelență un intelectual?

■ Da. Sunt foarte importante lecturile din domenii cât mai diverse, actorului oricând i se poate încredința un personaj din orice zonă, de orice natură... Mă interesează foarte mult ce se scrie, ce mai gândesc oamenii, încotro își îndreaptă idealurile...

□ Există un anumit personaj pe care ai dori să-l interpretezi?

■ Nu. Îmi plac rolurile importante, frumoase, ca Hermia din **Visul unei nopți de vară**, Irina din **Trei surori**. Îmi place să mă reprezinte personajele, fiecare la vârsta lui. Peste 20 de ani, poate voi dori să joc Arkadina.

□ Ce crezi despre prietenie?

■ Prietenia există și are forță. Eu n-am avut decepții, am dat și am primit întotdeauna pe măsură. Cel mai important într-o prietenie nu este să fii cât mai mult timp împreună, cu celălalt, ci să știi că există.

□ Dar despre iubire?

■ Despre iubire?... Este ceva atât de minunat încât, uneori, ai senzația că nu există, că e doar o proiecție ideală a imaginației tale. Cred însă că oamenii ar trebui să-și mărturisească dragostea, să o arate. Orice om, cât ar fi de puternic, are nevoie să i se spună că este iubit.

□ Te consideri o femeie frumoasă?

■ Nu. Pot fi frumoasă atunci când vreau eu să fiu frumoasă. Mi se spune că așa fi, dar nu cred.

□ În ce relații ești cu „oamenii de pe stradă”?

■ Mă surprinde când mă recunoaște lumea pe stradă. Eu mă simt o anonimă. Mă comport ca și cum așa fi nimeni sau o oarecare.

□ De ce?

■ Noi nu avem statut de vedete. Nu avem piscină, body-guarzi, nici cluburi private. Nu stau oamenii la coadă în fața teatrului, să pună mâna pe noi. Cu copilul nu merg la plimbare în propriul parc, ci în parcul Herăstrău.

□ Concepi o lume fără teatru?

■ Nu, nu! N-a existat niciodată o lume fără teatru!

□ Cât de apropiată sufletului tău este poezia?

■ Cel mai aproape îmi sunt poeziile mele.

□ Te rog să spui câteva versuri de-ale tale.

■ „Prin mine trece o potecă / Făcută numai pentru suflet / Sau pentru îngeri...” De exemplu.

□ Există la noi actori cunoscuți și prin faptul că publică poezie...

■ Eu nu le public. Sunt proaste, pentru că sunt scrise de mine. Oricum, dacă sunt momente în care coboară îngerul și mă bate pe umăr, aceste stări le păstrez pentru mine. Știi, în general nu am orgolii... De nici un fel.

□ Manuela, astăzi este ziua ta de naștere. Îți dă această aniversare un sentiment special?

■ Am fost foarte fericită pentru dragostea și prietenia arătată de colegii mei, iar Irina, prietena mea foarte bună (din **Trei surori**), și-a dat întâlnire cu mine tocmai azi. Abia aștept să ajung acasă, unde mă așteaptă doi băieți minunați care îmi vor spune „La mulți ani!” în felul lor aparte.

□ Ce transmiți cititorilor revistei „Teatrul azi”?

■ Să fie sănătoși, plini de speranță și să nu își piardă credința!

Îți dorim ca fiecare clipă ce trece să-ți fie de bun augur, să ai inima inundată de pace și toți cei dragi să-ți fie aproape. La mulți ani, Manuela Ciucur!

26 februarie 1995

CLARA MĂRGINEANU